

... s'aguanta pel PSOE

nº 48 - febrer 2004 - donativo 1,50 euros

Editorial i pàgines centrals: Eleccions el marzo	pàg 3, 12-14	Debat: Responent al POR	pàg 15-16
Política: Carod, ETA i el PP Immigracio	pàg 4-7	Moviments: Forum 2004 SA, Desallotjament de Korneyà Yolanda, no oblidem!	pàg 17-19
Sindical: Precarietat als serveis públics Educació i tripartit, Congrés de CCOO	pàg. 7-11	Internacional: Paraguai, Palestina, Iraq	pàg 20-24
		Suplements: Contra tancaments i acomiadaments.	

UN AMIC RECOMANA...

200 Km dirigit per un col·lectiu de catorze realitzadors

El llargmetratge documental 200km., dirigit pel col·lectiu de catorze realitzadors -vuit dones i sis homes- tots ells de menys de 30 anys, anomenats DISCUSSIÓ14 i presentat en "Made in Spain Horitzons Llatins"

del Festival Internacional de Sant Sebastià, s'estrena el 9 de gener que ve al cinema.

200Km. és un documental que va començar essent una aventura. Un grup de joves, decideixen fer el seguiment de les sis marxes de protesta que estan preparant els extreballadors de SINTEL, amb dues setmanes de preparació i amb el suport d'una jove productora, QUIMELCA. Reuneixen un grup de 14 persones que es distribueixen per les sis carreteres nacionals per trobar-se el dia 1 de Maig a Madrid, més un grup que ja és en aquesta ciutat fent el seguiment del que passa relacionat amb aquestes manifestacions.

Sortint de sis punts diferents d'Espanya, els extreballadors de SINTEL i les seves famílies recorren a peu centenars de quilòmetres per trobar-se a Madrid el dia 1 de Maig, dia del treballador, i reclamar una solució per a la seva

situació laboral. Gairebé dos anys després que al·lessin el campament de l'Esperança a la Castellana, els extreballadors de SINTEL tornen a la recerca del treball digne que els havien promès.

www.200km.com

Gràcies,

Jordi Domingo

Difon aquesta marca

Corre per la xarxa..

Dues possibles lectures

El nostre partit polític compleix el que promet. Només els imbecils poden creure que no lluitarem contra la corrupció. Perquè si hi ha una cosa segura per nosaltres és que l'honestedat i la transparència són fonamentals per arribar als nostres ideals. Demostrarem que és una gran estupidesa reure que les màfies seguiran formant part del govern com en altres temps. Assegurem sense cap dubte que la justícia social serà la fi principal del nostre mandat.

Malgrat això, encara hi ha gent estúpida que pensa que es pot seguir governant amb els ardits de la vella política.

Quan assumim el poder, farem l'impossible perquè s'acabin les situacions privilegiades i el tràfic d'influències

No permetrem de cap manera que els nostres nens morin de fam. Complirem els nostres propòsits encara que els recursos econòmics s'hagin esgotat. Exercirem el poder fins que entenguin des d'ara que Som el Partit Popular, la «nova política».

Ara llegeix el text de baix a dalt, frase a frase.

La vida política ha entrat de ple en la campanya electoral de març amb un resultat incert. Unes eleccions que, amb la Llei de partits, deixen altre cop una part important del poble basc sense possibilitat d'escollir, arriben quan el marc institucional que ha servit per a la consolidació de la Monarquia apareix esgotat i qüestionat. El centre del qüestionament ve del problema nacional. En plena ofensiva centralista del govern i el règim per liquidar qualsevol resistència en el poble basc, la constitució del Govern PSC, ERC i IC/EUiA a Catalunya obre un nou front al Govern central i això, al seu torn, alleuja la pressió sobre Euskadi.

Però aquest mateix fet ha disparat totes les alarmes en el sector més centralista i espanyolista del PSOE, amb Rodríguez Ibarra i Bono al capdavant. El PSOE, que ha estat un dels pilars de la transició, està amenaçat de ruptura davant d'aquesta qüestió. La proximitat de les eleccions i la possibilitat de formar govern acceleren les contradiccions internes. Amb qui pot governar el PSOE sense que no l'enfronti irreversiblement contra un sector del partit? No hi ha pas pocs barons socialistes que s'estimarien més que el PP tornés a guanyar les eleccions, ja sigui perquè veuen en el PP una millor garantia per a l'Espanya centralista que veuen amenaçada, ja sigui perquè temen una crisi sense precedents en el PSOE. La declaració de Zapatero que només formarà govern si obté una majoria electoral va en el mateix sentit.

El PP per la seva banda està segur que és el baluard del règim i la patronal. Polaritza la situació per consolidar un sector de base, en l'últim episodi disparava contra el tripartit català per l'assumpte Carod-ETA i per extensió contra l'estabilitat del PSOE, però cada vegada que tiba la situació la fa més inestable perquè complica qualsevol política d'aliances postelectorals i la possibilitat que el PP repeteixi la majoria absoluta no sembla gens clara.

L'assumpte Carod-ETA ha posat de relleu que no hi ha marge de maniobra, que l'única política permesa davant del problema basc és la repressió, i que qualsevol que gosi no acatar aquesta ordre està amenaçat, també, que el persegueixin. El més lamentable de tot plegat és que els anomenats partits d'esquerra es pleguen a aquesta política, el PSOE perquè ha fet un seguidisme extrem de la política antiterrorista del Govern, IU perquè es cansa d'afirmar que la repressió no és solució i que cal buscar una sortida política però quan arriba el moment es pleguen a la política repressiva. Ho van fer amb la Llei de Partits, primer votant en contra del text però abstenint-se quan es procedia a aplicar-la, amb la il·legalització de

Batasuna, ho han fet ara condemnant l'entrevista.

És perquè en aquesta situació els partits institucionals de l'anomenada esquerra no garanteixen una política essencialment diferent de la monàrquica centralista, que hem decidit impulsar candidatures allà on tenim presència política.

Amb l'objectiu de presentar la necessitat d'una nova esquerra, compromesa amb la lluita, que exigeix la ruptura amb el règim monàrquic que impedeix el legítim dret d'autodeterminació nacional i negant-lo impedeix una relació d'igualtat i solidaritat entre pobles. Una esquerra que rebutgi els acomiadaments i tancaments patronals juntament amb el discurs del PSOE, IU, de les direccions de CCOO i UGT, que no hi ha res a fer davant de la lògica del capital. Però, mentre s'escalfa l'ambient electoral, milers de treballadors veuen com la patronal explica sense cap vergonya, que tot i que està

guanyant diners, tanca fàbriques i acomiada treballadors/es perquè vol guanyar-ne més, i perquè normalment els permeten rendibles operacions immobiliàries amb terrenys que se'ls van cedir a preus de ganga. No es tracta pas d'una cosa inevitable com volen fer-nos creure, sinó del producte d'un sistema que per mantenir la seva taxa de beneficis destrueix en forma imparabile regions senceres del planeta, i ara milers de llocs de treball a casa nostra.

No és inevitable perquè pot haver-hi una altra lògica, una altra sortida obrera que avantposi els interessos dels

treballadors als del capital. Les direccions majoritàries de CCOO i UGT no es troben en aquesta via, sinó que, ben al contrari, empenyen cap a la negociació d'indemnitzacions com a única sortida de la situació: és a dir, donar per inevitable el tancament. Imposar l'altra, la lògica dels treballadors, fa imprescindible no només lluitar tal com estan fent moltes empreses, o com ens donen exemple les drassanes de Cadis, sinó fer-ho unitàriament abordant el problema en conjunt i no pas aïllant la lluita empresa per empresa. La solució és global, forçant a les administracions a denegar els acomiadaments i tancaments i, si les multinacionals els mantenen, forçant-les que procedeixin a expropiar l'empresa i la posin sota control dels treballadors. No es pot permetre que els diners públics tinguin com per fi únic el de facilitar l'especulació i l'increment del benefici i no l'ocupació i les condicions laborals enteses com bé social. I per a això, la unitat de les lluites és essencial, preparant el camí cap a respostes generalitzades com la vaga general que en alguns sectors comença a exigir-se.

La vida política ha entrat de ple en la campanya electoral... mentre milers de treballadors veuen com la patronal... tanca fàbriques i acomiada...

Carod, el PP i ETA

La reunió de Carod Rovira i la direcció d'ETA ha provocat una crisi de grans dimensions al Govern de Catalunya i al PSOE. El nostre objectiu no és valorar les intencions de Carod amb l'entrevista o especular sobre si era conscient del que podia provocar... sinó anar als fets i a l'avaluació de les seves conseqüències.

En primer lloc, constatem l'ofensiva del PP per a criminalitzar qualsevol que s'escapi als seus dictats, així com l'èxit d'aquesta en provocar una crisi que ha portat el principal dirigent de la segona força, ERC, a abandonar el Govern, alhora que desestabilitza el PSOE. El PP destapa la trobada per mitjà d'ABC, posant el PSOE i el Govern contra les cordes i a punt de la ruptura. Tot i que no es comparteixi la política d'ERC, caldrà estar disposats a defensar Carod i el seu partit davant les possibles represàlies que pugui emprendre l'Estat.

Si el PP ha tingut èxit en aquesta ofensiva és perquè **tots els partits de l'anomenada esquerra—PSOE, PSC, IU, IC, EUIA—es pleguen a la política del Govern de Madrid en condemnar l'entrevista i l'actitud de Carod.** L'actuació franquista del PP és prou coneguda, però el més greu és el seguidisme que és capaç d'imposar a tota la suposada oposició del PSOE i IU, que en lloc de recolzar-se en l'exigència de trobar una sortida política per al poble basc participa de la condemna de l'entrevista. Aquest seguidisme posa d'evidència la falsedat de les declaracions a favor del "diàleg" amb la mort d'Ernest Lluch o les apel·lacions a una solució política i no policial.

La crisi ha posat també de

manifest el caràcter d'institució subordinada del Parlament i el Govern de Catalunya a l'Espanya de les autonomies. S'han mostrat com a institucions de segon ordre, ja que es qüestiona, més enllà de si Carod havia advertit Maragall, el dret a prendre una iniciativa sense comptar amb el vist-i-plau de Madrid. En segon lloc, subordinació política quan és Zapatero qui exigeix que Maragall, rectificui i cessi Carod, i el president de la Generalitat se sotmet a aquest dictat.

Això es completa amb el silenci davant el problema de fons: **tots redueixen el problema d'ETA a una qüestió policial.** És greu que tots —inclosos ERC, IU i IC/EuiA—

ataquin el Govern de Madrid per no haver detingut els dirigents d'ETA prioritzant l'aprofitament electoral de la denúncia contra ERC i el seu impacte sobre el tripartit català. Aquest argument es torna contra els qui l'utilitzen contra Aznar. En lloc de denunciar-lo per no haver detingut els dirigents d'ETA, se l'hauria de qüestionar clarament per imposar la repressió i negar el dret a l'autodeterminació tal i com exigeix la majoria del poble basc.

L'escàndol evidencia **la crisi profunda del PSOE**, que és incapaç de conciliar el centralisme monàrquic de l'Estat que ofega les nacions com Eus-

kadi o Catalunya, amb el menor signe de sentiments nacionalistes que viu a la base de partits com el PSC. Tanmateix no hi ha cap dubte de qui ha triat Zapatero per al seu gabinet assessor: Bono i Rodríguez Ibarra, que preferien expulsar directament del Congrés tots els nacionalistes, és clar, d'un nacionalisme que no sigui l'espanyol.

La inconsistència de la política d'ERC, encara que ha sabut maniobrar i revertir l'ofensiva del PP intentant treure partit de la polarització, amb Carod com a cap de llista, té les potes curtes, ja que s'ha posat de manifest que tota la defensa d'ERC de l'entrevista es basa en que pretenia només la fi de la lluita armada. La reivindicació del procés de desarticulació de Terra Lliure —que ERC va imposar de la mà de la policia espanyola deixant a l'estacada tots els presos que no van acceptar la "reinserció" i sense plantejar cap sortida política— mostra clarament que a l'hora de la veritat, ERC no està disposada a qüestionar les institucions de l'Estat. Carod ja ha anunciat que no basarà la seva campanya electoral

en la defensa dels drets dels pobles de l'Estat, sinó en el "parlant la gent s'entén" (per si quedava cap dubte empre la frase amb la qual el Rei va fumar la pipa de la pau amb el tripartit). És a dir, el referèndum que proposa no és sí o no al dret a l'autodeterminació, sinó sí o no al diàleg, posant com a condició la fi de la lluita armada, enlloc del respecte als drets democràtics.

Josep Lluís. Barcelona

No a la llei d'estrangeria! Regularització ja per a tots els i les immigrants!

Altra vegada els treballadors i treballadores immigrants, amb papers i sense, estem als carrers manifestant-nos pels nostres drets socials, laborals i polítics. No només a l'Estat Espanyol. Avui a tots els països europeus que reben immigració massiva els treballadors i treballadores es mobilitzen per denunciar les lleis nacionals i internacionals que condemnen els i les immigrants a treballar i viure com a esclaus i esclaves moderns.

Tant a l'Estat Espanyol com a Europa el capitalisme, per poder incrementar la seva explotació i els seus beneficis necessita mà d'obra més barata, més precària, menys organitzada, sense drets socials i polítics. Per aquest fi, **mentre estan intentant eliminar les conquestes històriques de la classe obrera europea (un lloc de treball fix, amb un salari digne i uns horaris laborals definits, pensions dignes d'atur i jubilació, serveis d'educació i sanitat gratuïts...)** promouen la formació d'un nou sector de la classe obrera que des del principi no té aquests drets: **els treballadors i treballadores**

immigrants dels països africans, asiàtics o llatinoamericans més pobres, més explotats i saquejats per l'imperialisme.

El nombre d'immigrants a Europa ja és de més de deu milions, i a l'Estat Espanyol supera els 3 milions. D'aquestes xifres més d'un terç són "sense papers" (més d'un milió, sense reconeixement com a éssers humans). És a dir, aquestes persones simplement no existeixen

per als estats. Amb els successius canvis en la llei d'Estrangeria, són esclaus per a la lliure "utilització pel mercat lliure". Hi ha ETT's i altres grups que comercialitzen aquests esclaus subministrant mà d'obra als empresaris. Aquest sector dels treballadors i treballadores no

solament és sobreexplotat salvatgement pel capitalisme, sinó que també és utilitzat per a amenaçar els sectors autòctons amb la finalitat de fer baixar els salaris, flexibilitzar les condicions de treball, eliminar els drets socials laborals existents, etc... Els governs burgesos provoquen racisme i feixisme dins de la societat per poder dividir la classe treballadora.

Per altra banda, més de 1,7 milions d'immigrants "amb papers" són desposseïts de la seva energia productiva amb horaris esgotadors en les pitjors condicions de treball, a canvi d'uns salaris de veritable misèria. També estan sotmesos a una discriminació jurídica que els priva de drets socials i polítics.

Tot això no són realitats desconegudes per a les organitzacions de la classe treballadora i per la societat en conjunt. No obstant això, fa falta una lluita unitària i valenta contra els governs burgesos per poder unir els treballadors i treballadores "amb papers o sense" o autòctons, i reconquerir els drets laborals i socials, que estan afeblits, eliminats i no reconeguts.

31/1/04

- **NO a la Llei d'Estrangeria, NO a la Constitució europea que sotmeten els treballadors a una explotació salvatge.**
- **Regularització incondicional per a tots els sense papers. Llibertat de moviment i residència. Fi de les deportacions.**
- **Fi de l'explotació dels i les immigrants com a nous esclaus. Igualtat de drets laborals, socials i polítics per a tots els treballadors i treballadores.**
- **Contra la discriminació racial i el feixisme que intenta dividir la classe treballadora per poder vèncer-la per parts.**
- **Per la sindicació de tots els treballadors i treballadores immigrants juntament amb els autòctons, i la unificació de les lluites per reconquerir els drets perduts i la dignitat obrera.**
- **Cridem a formar una plataforma de lluita encapçalada per CCOO, UGT, CGT i els col·lectius d'immigrants amb la reivindicació principal d'aconseguir la regularització de tots els i les immigrants sense papers.**
- **I a Catalunya, exigim al Govern de la Generalitat que – en correspondència amb el seu Acord de Govern – reuneixi totes les sol·licituds dels i les immigrants sense papers a Catalunya i les presenti al Govern Central exigint la seva regularització.**

Barcelona

La mobilització, un èxit

El 31 de gener, dia internacional de la immigració convocat pel Fòrum Europeu de París, a Barcelona ha estat testimoni de més de tres mil manifestants exigint animadament els drets dels immigrants amb i sense papers tant a Catalunya com a l'Estat Espanyol. Ha estat un èxit no tant per la participació: és cert que a Barcelona hi ha hagut manifestacions molt més nombroses contra la reaccionària llei d'immigració. Però, tant el sectarisme de la plataforma que va convocar la mobilització com el conservadurisme de les burocràcies de CC.OO, UGT i CITE no van afavorir l'assistència de sectors més amplis de la classe treballadora. De totes maneres l'èxit de la manifestació del 31 de gener és que la gran majoria dels manifestants eren els propis immigrants, sobretot els joves de totes les comunitats. També la combativitat marcava l'ambient de la manifestació. A més, va ser una satisfacció per nosaltres veure més de 150 manifestants immigrants i autòctons amb adhesius de Lluita "Internacionalista" i animats amb tambors darrera de la pancarta vermella amb el puny, que duia els lemes "No a la llei d'estrangeria, Regularització ja!".

Guillermo

Madrid.

Nativa o immigrada: la mateixa classe obrera

El 31 de gener passat, emmarcat en la jornada internacional de lluita pels drets dels immigrants, vam concentrar-nos a Madrid unes 500 persones. Malgrat que la convocatòria era àmplia l'assistència va ser mínima. Els lemes que encapçalaven la protesta eren: Contra la Llei d'Estrangeria, Regularització Ja!; Tancament dels centres d'internament; No a la repressió i les deportacions; i No a la Constitució de l'Europa Fortalesa. El desembre passat va entrar en vigor una altra reforma de la Llei d'Estrangeria. És una llei repressora dels drets fonamentals dels immigrants, que en dificulta cada vegada més la integració social, incrementant-ne la repressió policíaca i facilitant l'abús i l'explotació laboral. És la tercera reforma de la llei i amb cadascuna d'elles vegada

s'han retallat més els drets de la immigració. Aquesta mobilització es va dur a terme simultàniament a tota la Unió Europea – és la Unió Europea qui dicta les directrius repressores amb la finalitat de convertir-se en una Europa Fortalesa.

Carmen Madrid

Escamot Dixan

Youb i Mohamed llibertat! No a l'extradició a Argèlia! Arxiu del cas!

Un any després que el Govern de l'Estat Espanyol comencés la seva esperpèntica Operació Llac per provar, alhora, de justificar la seva postura de suport a la Guerra contra l'Iraq i d'aprofundir en la política de criminalització permanent dels treballadors immigrants i malgrat l'evidència que en res no ha canviat allò que va fer que fos batejada popularment com la de l'Escamot Dixan, el procés continua obert per a quatre dels disset companys que van ser detinguts en aquell moment; mentre dos més – en Youb Saoudi i en Mohamed Benaboura- estan empresonats a Madrid i sota règim d'aïllament –un d'ells per ordre de Garzón- des de l'11 de setembre i el 31 d'octubre respectivament, ara, amb el subterfugi d'un procés d'extradició a Algèria, en el cas d'en Youb per a ser-hi jutjat i en el cas d'en Mohamed per a executar un condemna a pena de mort. La Plataforma Aturem la Guerra de Girona –de la qual LI forma part-continua la campanya de pressió a l'Audiència Nacional i al govern espanyol amb una recollida de signatures, pronunciaments d'organitzacions i mocions d'Ajuntaments (que han estat aprovades ja pels de Girona, Banyoles, Salt, Santa Coloma de Farners entre altres) exigint la llibertat immediata i la no extradició d'en Youb i en Mohamed i l'arxiu definitiu de l'Operació Llac.

Tralla

La lluita contra la precarietat

Reproduïm íntegrament el text presentat des d'una secció sindical per a la seva discussió al sindicat de treballadors de l'Administració de Catalunya CATAAC-IAC:

Aprofitem l'ocasió!

Repetidament hem denunciat l'externalització de serveis i tasques de l'administració pública per: desmantellament del serveis públics, desresponsabilització dels directius, benefici d'uns intermediaris empresarials, divisió entre els treballadors ...

Repetidament hem reivindicat: dimensionament de l'estructura administrativa (RLT) a totes les tasques reals, transparència del cost total dels contractes externs, el mateix sou per a la mateixa feina, estabilitat en el lloc de treball ...

Per contra, el partit que va governar la nostra administració durant tants anys va ser capdavanter en la privatització, en la cessió opaca de parts bàsiques de la funció pública, en el creixement de la precarietat dels seus treballadors ...

El 16 de juny de l'any passat, treballadors d'una empresa subcontractada de "telemàrketing" de Madrid van aconseguir al Tribunal Suprem (Sala Social) la ratificació d'una sentència favorable en què s'obliga l'empresa matriu a readmetre'ls com a treballadors, perquè la relació d'aquesta amb l'empresari auxiliar va ser qualificada d'il·legal: "cessió de treballadors" (el que abans en dèiem prestamisme). De casos similars en tenim a casa nostra, treballant per sots de misèria i a alts ritmes casos de treballadors en precari. Els contractats comencen a despertar-se de la seva marginació: Puertollano, Correus, INEM ... En certs departaments de la Generalitat s'estan afiliant al sindicat per defensar el seus interessos.

Fins i tot des d'un punt de vista interessat, hauríem de ser

conscients que mentre hagi gent que faci la mateixa feina que la nostra a la meitat de sou, el propi lloc de treball perilla. Com a sindicat de classe i no corporatiu que som, com a sindicat de **tots** els treballadors de l'administració de Catalunya **ara és el moment d'endegar una campanya** per rei-

vindicar que el nou govern "del canvi" esmeni els estralls que l'anterior va fer. Pot començar, entre altres coses, per eradicar la precarietat dels treballadors propis.

Considerem que cal una campanya de pressió reivindicativa legal però també sindical (no pas demanar sinó exigir), per aconseguir l'eliminació dels negocis privats en l'administració i el reconeixement de la relació laboral directa dels treballadors de les empreses subcontractades amb la Generalitat (és a dir, per un

contracte laboral sotmès al Conveni). En aquest sentit, proposem com a primer pas:

1) fer una recollida de dades de totes les tasques externalitzades en cadascun dels diferents departaments.

2) posar-se en contacte amb aquests treballadors, oferint-los la nostra col·laboració sindical.

3) elaborar un article per al pròxim CATAACRAC en la línia d'aquest text.

Eliminació de les subcontractacions a l'administració
Eradicació de la precarietat a l'administració
Contracte laboral per als treballadors de les contractes

Nota: Aquesta campanya ha de complementar-se amb la de la lluita per aconseguir la resolució definitiva de la problemàtica dels interins.

El Tripartit a la Generalitat

La política educativa

El govern tripartit de Catalunya ha generat unes expectatives entre diversos sectors de l'esquerra, només comparables a les que va generar el PSOE en 1982. Convé no enganyar-nos i analitzar des d'una perspectiva de classe els acords sobre política educativa entre PSC, ERC i IC-EU.

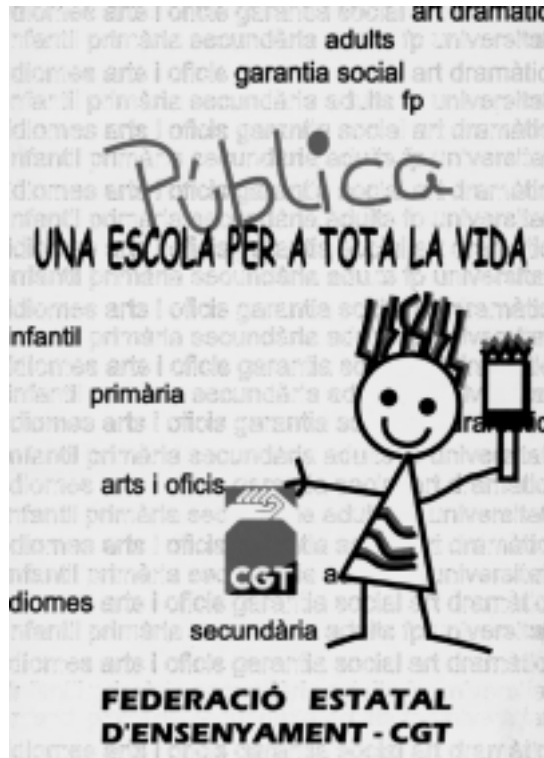
L'acord sobre educació queda reflectit en tres pàgines de l'acord del tripartit d'un total de 78, en ell s'assenyalen els 19 punts que vertebraran la política educativa del govern de la Generalitat en el proper període. Es planteja que "l'educació pública és l'eix vertebrador del conjunt del sistema educatiu català" i que per a aconseguir-ho és necessari implicar la ciutadania en "un Pacte Nacional per l'Educació" i una sèrie d'acords (amb els ajuntaments, famílies, professorat, escoles privades concertades, i amb la comunitat educativa). En resum, s'està proposant als agents socials UN PACTE SOCIAL, sense anomenar-lo.

Amb un llenguatge i una música de progressisme petit-burgès s'exposen les diferents mesures del tripartit que en definitiva vénen a consolidar el que hi ha, ja que moltes mesures es queden a mig fer.

Des de molts sectors de l'esquerra plantegem des de fa anys, que l'ensenyament ha de ser públic, únic, laic, gratuït i participatiu, equilibrador de les desigualtats socials i que per a això els fons públics destinats a l'ensenyament han d'anar en la seva totalitat a l'ensenyament públic. ¿Respon el tripartit a aquest model d'educació?

L'ensenyament ha de ser públic i únic

El pacte tripartit parla d'una "xarxa integradora de tots els centres sostinguts amb fons públics per a evitar la duplictat del sistema dual". Reconeix doncs que la dualitat (pública, privada) no afavoreix a l'ensenyament públic, però no posa remei, ja que per al tripartit la integració s'aconseguirà igualant els centres concertats (eufemisme que en tot el document es manté per a evitar dir privats concertats) amb els

públics, en resum incrementant les quanties dels concerts.

En definitiva, res d'ensenyament únic, al contrari, "trieducacional": pública, privada concertada i privada.

L'ensenyament ha de ser públic i gratuït

Sobre la base del principi de gratuïtat es planteja l'increment i el manteniment dels concerts amb la privada. Mentre les famílies que op-

ten per dur als seus fills a la pública haurien de seguir pagant els llibres, les quotes de material, menjador, etc; és a dir, als més afavorits se'ls ajuda, i als que ho són menys se'ls deixa com estan.

I és que coherentment aquest principi n'hi ha un altre d'implícit: que tots els fons públics dedicats a l'ensenyament vagin a l'ensenyament públic. I lluny d'això, el tripartit com a molt el que s'atreveix és "a revisar els concerts educatius i a rescindir els concerts amb els centres que incompleixin la normativa". ¡Faltaria més! No fer-ho significaria seguir amb els paranyes a què ens tenia acostumats el govern de Pujol.

És més, en parlar de la planificació educativa contempla "la concessió de nous concerts educatius als centres de titularitat privada".(p.5)

Res es diu tampoc de la gratuïtat de les 30000 places de 0-3 anys que es comprometen a crear i molt ens temem que el cost final recaigui en les famílies, com ja s'està passant en els municipis governats pel tripartit.

L'ensenyament ha de ser públic i laic

En el document se situa l'ensenyament de la religió en l'àmbit familiar i es proposa modificar la normativa actual. Esperem que aquesta modificació també afecti a la supressió de l'ensenyament de la cultura religiosa, ja que entenem que la laïcitat implica l'absència de qualsevol assignatura exclusivament religiosa.

L'ensenyament ha de ser públic i participatiu

L'acord parla d'aconseguir "una gestió autònoma", en aquest sentit les primeres mesures del tripartit com ara el Decret sobre funcionament dels consells escolars i el de selecció de director/a, van

en sentit oposat. El decret aposta per un model de gestió piramidal, amb selecció de la direcció per un tribunal de set membres, dels quals tres seran de fora del centre i proposats per la Generalitat, i en el qual pares i alumnes tindran mínima o nul·la presència. A això se li diu ¿gestió autònoma dels centres?

Municipalització

Hi ha altres temes que convé analitzar i un d'ells és el de la municipalització de la gestió educativa: "corresponsabilitat entre el Departament i les administracions locals". El traspass de competències als ajuntaments en temes com ensenyament de les persones adultes, educació infantil (fins arribar a totes les etapes obligatòries segons els programes dels partits del tripartit), o la gestió en la matriculació, convé fer-los amb un debat previ entre tots els sectors. El que semblava que estava més avançat, com és la gestió de la matrícula, ha quedat reduït a mitja dotzena de municipis i amb caràcter voluntari.

L'apropar la gestió pública a l'usuari és benvingut, però l'experiència ens ha ensenyat que molts serveis municipals en mans del tripartit s'han privatitzat en els últims anys: recollida d'escombraries, gestió de poliesportius, serveis socials, etc. Hauríem d'oposar-nos a aquest tipus de municipalització, com a avantsala de la privatització. En el terreny educatiu, l'ensenyament primari, abans de la llei Moyano del 1985, ja estava municipalitzada, però allò era el mateix que estar en mans del cacic de torn: no voldríem tornar a aquella etapa en la qual el mestre l'anomenava l'alcalde de torn.

JM. Ensenyament CGT

Preparant-se per a la negociació a la baixa i més repressió interna

Els processos precongessuals de CCOO a nivell confederal, de la CONC i territorials ja estan en marxa. Ja vam anunciar que aquests congressos venien donats pel gir a la dreta de la política sindical de les direccions, l'augment de la repressió interna via estatuts i la minsa oposició del sector crític –exceptuant Girona amb el "corrent d'opinió"- degut a la divisió interna i a l'acord polític d'IC-EUiA de pacte per la direcció del sindicat i que s'ha escampat per tot l'Estat (vegeu el LI 44).

El model en els documents oficials del Confederal i de la CONC és el de la renúncia a transformar l'actual sistema econòmic i apostar per la negociació a la baixa, la desmobilització, la falta de democràcia interna i de participació i la repressió interna. En aquests documents se segueixen aplicant els estatuts repressius, més preocupats per com sancionar i com coartar la llibertat d'expressió, exemples els tenim amb les expulsions del sindicat dels companys de Sintel o la del secretari

sindicalisme de classe, normalitzar la situació democràtica al sindicat (el caràcter assembleari, la presa de decisions, la pluralitat i el respecte a les minories...) i creiem que s'ha de combatre prenent el camí que han estat treballant durant aquests 4 anys els companys i companyes del "corrent d'opinió" de Girona; recordem les paraules que aquests van pronunciar en l'assemblea del sector crític a Madrid proposant "repetir l'experiència i apostar altre cop per un gir sindical a l'esquerra i una nova direcció, fent una crida als afiliats i afiliades a fer seva la nostra experiència i multiplicar les llistes alternatives a tot l'Estat i en tots els sectors"(vegeu els LI 46 i 47).

A Girona els companys/es del no reconegut corrent d'opinió "per un gir sindical a l'esquerra", en el qual participem, van fer la presentació pública de la seva posició davant del IV Congrés Intercomarcal de Girona aportant un document alternatiu – que la direcció no ha acceptat- que finalment s'ha convertit en una esmena a la totalitat titulada "per un gir sindical a l'esquerra i una nova direcció" i presentant candidatures alternati-ves a secretari general i a l'executiva.

Les dificultats que es troben són immenses ja que els han impedit de fer arribar les seves propostes al conjunt de l'afiliació i a la majoria de les assemblees durant el període precongessual. L'eix central del document parteix del fet que les condicions de vida dels treballadors/es no han millorat i que cal una resposta d'un sindicat

de classe, democràtic i combatiu davant dels atacs del govern i la patronal. Fan una anàlisi de la situació i emplacen a enfrontar-se la desregularització laboral (tancaments i deslocalitzacions,

general del Transport de Córdoba o la proposta de modificació dels estatuts de la CONC en l'article 10 en què s'augmenten les mesures disciplinàries i les sancions. És essencial la recuperació del

precarietat, sinistralitat, explotació dels treballadors immigrants...) i la privatització amb una proposta de mobilització per a la plena ocupació de qualitat i la plena protecció social, en defensa de la participació i la democràcia. El document finalitza fent una proposta d'organització que reflecteixi la pluralitat, impulsí les decisions des de baix amb les assemblees i les seccions sindicals i treballant per la unitat sindical.

Per avançar en tots aquests objectius és necessari millorar la correlació de forces a favor dels treballadors/es, cosa que exigeix posar en primer pla el paper de les mobilitzacions. Què espera la majoria del sector crític per organitzar-se i combatre aquesta política?

*Comissió sindical
de LI Girona*

Federación Enseñanza de Madrid

Això és defensar l'escola pública?

Document de ponències per al pròxim congrés de la Federació d'Ensenyament de CCOO. En cito textualment alguns punts:

"[Hi ha] una sensibilitat social molt generalitzada que no qüestiona el finançament de l'ensenyament concertat" Ponència 2, pàgina 22, línies 18 a 20.

"En el moment actual, l'establiment de concerts amb els centres d'ensenyament de titularitat privada és una realitat assumida socialment" Ponència 2, pàgina 23, línies 24 a 25

"L'actual enfrontament entre l'ensenyament públic i la privada finançada amb fons públics, que animen certs sectors de la patronal i de la dreta política i econòmica, així com per part d'alguns sectors de l'ensenyament públic, s'ha de superar i avançar

en la configuració d'una xarxa mixta de servei públic educatiu" Ponència 2, pàgina 23, línies 45 a 47.

Podríem preguntar-nos, davant d'una claudicació com aquesta promoguda des de la direcció actual del sindicat, quina ha estat la resposta de l'anomenat "Sector Crític" I la resposta no pot ser més frustrant: senzillament... no hi ha hagut cap resposta!. Alguna esmena superficial a certs aspectes del document, no gaire més que un "retoc", però que en res no qüestiona el que és més essencial i greu. I tot això en un context en què, en les primeres assemblees precongessuals que s'estan fent a la Comunitat de Madrid, tots els sectors apareixen ben "juntets" compartint llistes úniques i consensuades... Inclous els autoanomenats "crítics"! En fi... no calen paraules!

*Enrique
Ensenyament-CCOO
Sierra Norte. Madrid*

comisiones obreras

Resposta a la "Carta del secretari general de CC. OO. a tots els afiliats i afiliades davant el 8è Congrés Confederat"

Madrid, 31/1/04-1/2/04
«Benvolgut company secretari general:

Acabo de rebre la teva atenta carta, en la forma d'un número especial de la nostra revista, la Gaceta Sindical, i el primer que he d'assenyalar és el meu agraïment per aquesta deferència. (...)

Com saps ben bé, en la carta el que fas és presentar el Programa d'Acció en deu punts que heu confeccionat per al 8º Congrés. M'agradaria comentar una mica cadascun d'aquests deu punts, però potser convé més que primer faci una reflexió general sobre el contingut de la carta en si (...).

1.La reflexió de conjunt: quina pudor de liberalisme fan les actuals

CC.OO! Començant per l'última cosa, et diré que el que més m'ha cridat l'atenció és que en tot el document, en les seves vuit pàgines, no es faci ni una sola vegada esment a les paraules "capitalista" o "assalariat" (ni als seus corresponents adjectius i derivats). (...) Jo em vaig afiliar al sindicat perquè sóc un treballador assalariat(...).

Des del moment que un sindicat es converteix en una empresa (capitalista, per descomptat) (...) no es pot pas esperar que els seus òrgans funcionin més democràticament de com funcionen els òrgans institucionals de, per exemple, l'Estat que correspon a aquest ordre social capitalista.(...)

Si creus que exagero, repassa les

teves pròpies paraules: (...) tu mateix escrius en la carta, referint-te al nostre sindicat, que "som una peça clau de l'Estat social, protector dels més febles". Et recordo coses:

1)l'Estat que tenim és l'Estat capitalista, (...) és a dir, un Estat que és el nostre enemic de classe, no el nostre amic.

2)La vostra deriva liberal (...) es demostra, per exemple, en el fet que parlis del nostre Estat actual com d'un "Estat social", igual que fan les Constitucions liberals (...) l'existència de les quals és la raó d'ésser de qualsevol sindicat de classe: la classe burgesa.

3)(...) No protegiu els febles dient-los el que l'Església els ha dit sempre: coses com aquestes de la "cohesió so-

Amb crítiques no n'hi ha prou

En l'assemblea es va fer balanç dels últims 4 anys des de l'anterior Congrés de CCOO.

En aquest temps hi ha hagut canvis en l'organització del treball, en l'estructura empresarial (subcontractació, descentralització productiva), augment de l'atur i la precarietat i augment de la sinistralitat. S'aprofundeixen les desigualtats, no avancen els drets socials i es retallen els drets laborals.

CCOO ha perdut el seu caràcter sociopolític: durant les mobilitzacions contra la guerra va ser l'únic sindicat que no va convocar cap aturada el 10 d'abril, evitant que els treballadors expressin el seu rebuig organitzat contra la guerra. Es renova l'AINC (Acord Interconfederal sobre Negociació Col·lectiva), pactant amb la patronal la continuïtat de la moderació salarial. El sector crític es reivindica com una necessitat dels afiliats i afiliades davant del fracàs de l'estratègia oficial.

Davant d'aquest balanç els i les afiliats/es a CCOO de LI, en la nostra intervenció vam afegir que a més d'aquest balanç, als treballadors de SINTEL se'ls va abandonar en les seves reivindicacions, que CCOO va

permetre al Govern i a Telefònica l'incompliment dels acords. Des de la direcció del sindicat se'ls va insultar, acusar i fer fora dels locals del sindicat enviant-los la policia, i fins i tot se'ls ha expulsat del sindicat. El sector crític no va recolzar conseqüentment els treballadors de Sintel.

El sindicat ha signat EROs (Expedients de Regulació d'Ocupació), permetent l'acomiadament de milers de treballadors (Telefònica, Via Digital... etc.), que no només han afectat els treballadors acomiadats sinó que han permès l'augment de precarietat. On eren els crítics?

En el document dels crítics ja no es parla de plantar una batalla conseqüent per la desaparició de les ETTs, només es diu que mentre no desapareguin cal millorar la situació d'aquests treballadors. Parla de subcontractació i no diu res de mobilitzar i denunciar la cessió il·legal de treballadors. Parla de precarietat i tenim el sector de Telemàrketing (que actualment negocia conveni) amb una precarietat del 70 %, però no es parla de com donar suport a aquest sector en la

seva lluita per l'estabilitat.

Durant aquests 4 anys el sector crític s'ha limitat a criticar (i no sempre) i no pas a mobilitzar el 40 % d'afiliats que ha donat suport al sector crític i amb aquest 40 % d'afiliats dur una altra política als treballadors.

No vam compartir que amb aquest balanç els crítics hagin participat en la comissió d'elaboració de documents per al congrés, limitant-se a presentar esmenes i no sense presentar un document alternatiu a l'oficial.

Permanentment s'han pactat llistes (amb el sector oficial), que garantissin la permanència a les executives. Quan es pacten llistes es passa amb el document oficial renunciant al document alternatiu.

L'alternativa ha de ser la de crear un **corrent d'opinió**, amb un programa de sindicalisme de classe, que defensi la democràcia dins del sindicat i la participació i donar el pes a les seccions sindicals, que unifiqui les lluites i davant els plans de la patronal i el Govern.

Raquel. CONFIA-CCOO. Madrid

cial" o de la "vida de l'empresa" que esmentes en la carta, (...). Dius que el Programa d'acció que hi ha adjunt "marca els objectius pels quals cal treballar". I et diré que si un llegeix seguits els deu punts del programa, tal com es resumeixen als titulars de la pàgina 2 (...) corre el risc seriós de pensar-se que es tracta d'un programa de la CEOE, (...). Ens dius que tot això s'ha fet per "continuar canviant les coses (...), que no van bé per a tots". És que per ventura esperes que, dins del capitalisme, ens vagi bé a tots alhora alguna vegada? O ho dius només per costum, per recordar-nos que el PP, com que és liberal-no social, és pitjor que el PSOE i IU, que són liberals-però-socials? (...)

Però que no t'equivoquis tu, ni s'equivoqui ningú. La meua baralla no té res a veure amb les anomenades corrents crítiques que coexisteixen dins

de CC.OO. A mi aquests corrents em la "renfanfinflen" força perquè estic convençut que, en el que és essencial, pensen el mateix ells que vosaltres. El que jo estic plantejant aquí no forma part de la batalla entre els Fidalgo, els Moreno, els Benito... (...) de la batalla per participar en el Poder, per fer-se amb el control de la direcció de CC.OO. en aquest cas, me la porta fluixa. (...)

¡Que equivocats que esteu, company Fidalgo, companys sindicalistes liberals! És clar que existeix el comunisme, i algun dia us escombrarà a tots.

Signat: *Diego Guerrero*
(Afiliat nº 99900906-09132801)

PD: M'estic fent vell, company, així que no em cal pas anar amb contemplacions. (...) Si creus que

aconseguiràs desqualificar el que dic utilitzant l'argument que sóc el típic radical que només dic "coses ja sabudes però que no proposa res concret", et responc: és clar que proposo una cosa ben concreta; el primer que s'ha de fer és fer-vos fora a tots. (...) En la cosa personal, et desitjo que la caiguda et sigui lleu. Per exemple, per què no te'n vas a acompanyar l'Antonio Gutiérrez al seu futur escó? El Parlament Democràtic de l'Estat Social i del Benestar del Capitalisme Civilitzat i Amén (...)

Davant les eleccions de març

El PP s'aguanta pel

A dos mesos de les eleccions generals creix la incertesa sobre la composició del futur govern. El PP ha consolidat una part important de base social, entre l'empresariat a qui ha servit sense més, entre sectors de classes mitges per als quals España ha ido bien. Ha desenvolupat un espanyolisme sense complexos, amb un flaire franquista indubtable, amb crides a aturar un suposat front popular, a enfrontar als rojos y separatistas, revitalitzant els nostàlgics del franquisme, instrumentalitzant per a això les accions d'ETA i buscant la confrontació permanent a Euskadi i Catalunya. Ha completat la seva acció en aquests vuit anys amb una política simètrica -encara que en sentit invers- a la del seu bon amic, el processat Berlusconi. Aquest va pastar un imperi de mitjans de comunicació i empreses i des d'ell va assaltar el poder polític. El seu amic espanyol, va aprofitar de la seva posició privilegiada en el poder polític per a tenir un control estret de les principals empreses privatitzades i dels mitjans de comunicació. Amb aquests ingredients el PP ha aplicat una política de confrontació i fets consumats, convençut que amb els mitjans de comunicació a les seves mans podia manegar la realitat al seu gust, com en el cas de la vaga general, la guerra o el Prestige.

Si bé és cert que ha consolidat una base social, també ho és que ha creat més enemics que qualsevol altre govern des de la transició. Entre els treballadors/es que han vist l'augment de la

precarietat, la reculada en els drets laborals, la desregulació, les privatitzacions, el deteriorament de l'ensenyament i la sanitat pública, l'encariment extraordinari de l'habitatge... Entre els pobles que viuen oprimits sota l'estat, que han sofert una ofensiva centralista brutal. És la conseqüència de la política de polarització que ha aplicat, allò de "amb mi o contra mi" pot servir per a consolidar un espai propi, però és molt perillós si es tenen aspiracions de govern i cal trobar algun aliat.

Els mitjans de comunicació han minimitzat les conseqüències del moviment de masses que s'ha

enfrontat al govern utilitzant dels resultats electorals, però aquest fet és més que dubtós. Sense aquest moviment de masses, l'aïllament polític del PP no s'hauria produït i està per veure encara que no tingui conseqüències electorals el març. Des de la guerra ha estat freqüent veure votar tots els grups parlamentaris en bloc contra el Govern. El mateix va passar en les autonòmiques de Catalunya, el PP va avançar en resultats electorals però va retrocedir en el seu pes en la política catalana. Ningú volia saber res d'ell, malgrat que es va prestar a donar suport al PSOE-PSC com també l'oferia a CIU. Aleshores parlaven del PP com el partit apestat.

El PSOE la millor carta del PP

Però el millor aliat del PP no són ni els grans empresaris ni els mitjans de comunicació que controla: el gran aliat del PP per a intentar aguantar en el poder és el mateix PSOE. El PSOE fa aigües per tot arreu i abans d'arribar al govern ja és una olla de grills sense una política clara ni molt menys destinada a generar il·lusions entre les classes populars. Hi ha qui parla de la falta de lideratge d'un penós Zapatero, però el determinant no són les virtuts del secretari general socialista. El determinant són les contradiccions polítiques insolubles que posen una vegada i una altra el PSOE del costat oposat als treballadors i els pobles, i en aquesta barricada es confon amb el PP. Així ha succeït amb la qüestió nacional, que l'ha portat a avalar la política "antiterrorista" del Govern del PP. Però no ha estat diferent davant la política econòmica del Govern. No hi ha punt de trobada entre els interessos de l'aparell estatal monàrquic que ofega els pobles i les exigències de llibertat del poble basc o català; no hi ha punt de trobada entre les ànsies il·limitades de beneficis i especulació de les grans corporacions empresarials i una política mínimament justa per als treballadors/es. I aquestes són les qüestions clau, que esquerden el PSOE per dins i a les quals cap altre dirigent és capaç de fer conciliar quan la situació es tiba, com avui.

En aquesta situació cada sector de l'aparell del partit busca defensar la seva parcel·la de poder: Rodríguez Ibarra, que ha estat incapaç d'aplicar una política enfrontada als interessos terratinents, prefereix convertir-se en la reserva espiritual del més ranci de l'espanyolisme basant la seva política que són els "rics" catalans o els bascos els quals empobreixen les terres extremenyas, quan les ha convertit -mancant una

PSOE

determinant política agrària- en un feu totalment depenent dels ingressos de l'administració pública. Però Maragall es basa en un altre aparell i en altres interessos, en rebre el vot de sectors populars que rebutgen el centralisme. Podríem

parlar de Chaves a Andalusia o de Bono a Castella.

Si aquesta situació es dóna en l'oposició, què es pot esperar si arriben al govern? Les declaracions de Zapatero en què anunciava que no governaria sense majoria suficient, són la resposta. Una política de pactes, imprescindible per a formar govern, ja que és impensable que arribi a majoria absoluta, introdueix una crisi brutal en el partit. Si acorda amb CIU, ¿què passa a Catalunya?; amb el PNB està descartat sense un gir radical a la política fixada en el pacte antiterrorista amb el PP; amb IU accelera la resistència dels sectors compromesos amb els empresaris -com va passar ja a la comunitat de Madrid. Què li queda a Zapatero? Forçar a acceptar a totes aquestes forces un Govern del PSOE en minoria. Però aquesta opció és molt feble i fràgil a molt curt termini!

Llamazares que va fer girar la VII Assemblea d'IU sobre la possibilitat de formar govern, no va trigar en queixar-se sobre les declaracions de Zapatero. Però les mateixes

esquerdas que recorren el PSOE per dind són les que travessen IU: Rosa Aguilar, alcaldessa de Còrdova o Madrazo en el Govern basc, quina serà la política de Llamazares si arriba al Govern central? El mateix podríem dir amb altres tants temes centrals que analitzàvem en el número anterior sobre el gir eco-socialista d'IU. La referència de Llamazares és el tripartit català. Certament el Govern PSC-ERC-IC/EuiA ha aixecat expectatives més enllà de Catalunya perquè l'odi cap al PP és enorme i molts són els treballadors desitjosos de treure-se'l del damunt i veuen amb simpatia un govern amb el PSOE i IU a la Moncloa.

No diem que sigui igual un Govern del PP que un altre del PSOE o del PSOE-IU, certament es recolzen en una base social diferent... encara que acabaran governant per a la mateixa classe social i en defensa del mateix estat monàrquic. No van ser suficients 13 anys de governs González per a constatar-ho, amb la seva LOAPA, la seva OTAN, la seva Guerra del Golf, la seva Guàrdia Civil, el seu GAL... o els governs PS-PCF a França per veure que no és possible fer una altra política si no s'està disposat a trencar amb el capitalisme i el seu estat?

Sí és possible altra esquerra

És perquè cal trencar el cercle viciós que va del rebuig a la dreta amb l'anomenat vot útil al desencantament amb l'esquerra quan aquesta governa, que cal posar tots els esforços a aixecar una altra esquerra veritablement compromesa amb els treballadors i els pobles. Altra esquerra compromesa amb les lluites, amb la defensa dels drets laborals, contra la precarietat i les privatitzacions; en defensa dels drets contra la creixent repressió, contra la Llei de Partits i el procés d'il·legalització de Batasuna; en defensa dels drets dels pobles a l'autodeterminació nacional que nega la Monarquia; en defensa dels drets dels immigrants contra la llei d'Estrangeria; en la lluita per un ensenyament públic contra la LOU i la Llei de Qualitat; en la defensa dels drets de la joventut a la

utilització dels espais per organitzar-se sense el control institucional; en la lluita contra el capitalisme i la misèria en el món; al servei de la solidaritat internacional amb el poble palestí, contra l'ocupació imperialista pel control del petroli a l'Iraq... Aixecar aquesta esquerra és el nostre objectiu més útil.

LI

Cap a un reagrupament

Hem rebut ja adhesions a la carta que vam publicar, amb la qual fèiem una crida a organitzacions, moviments, treballadors i joves a encetar una discussió per un reagrupament a l'esquerra dels partits parlamentaris (veure LI 46)

* En el mateix sentit i per concretar una candidatura pel no a la Constitució europea, el 9 de febrer hi ha una reunió àmplia que convoquen Aixec, PCPC i LI.

A Girona hi ha ja signatures per a la carta:

* Tià Salellas, advocat.

* Àngel González, expresident del comitè d'empresa de Telefònica Girona i membre de la Comissió Executiva de la intercomarcal de Girona de CCOO.

* Joan Sureda, advocat,

També hi ha una altra iniciativa per a presentar una candidatura a les europees per part de les CUP (Candidatures d'Unitat Popular), que en una assemblea a Manresa el 17 de gener van aprovar impulsar una candidatura contra la Constitució europea. Ens hem dirigit a elles per a veure la possibilitat de confluir.

També en la convocatòria d'organitzacions i partits per la República que es reunirà a Madrid el 14 de febrer volem impulsar la iniciativa de reagrupament i candidatura per a les europees.

Davant les candidatures de LI

Preguntes i respostes

No estem prenent vots a l'esquerra que té possibilitats de treure diputats?

Altres companys/es ens diuen que "presentar candidatures de petits partits que no tenen possibilitats reals de sortir és llençar el vot, dividir o afeblir el possible vot a "l'esquerra" i fer que hi surti guanyant la dreta. "Que més val ser realistes -ens diuen- i hi afegeixen que, encara que a contracor, vam optar pel vot útil entre les forces parlamentàries". Amb aquesta lògica estem condemnats a les lamentacions i

al vot als grans partits (PSOE-PSC i IU-EUiA/IC) que quan governen deceben i justament perquè deceben permeten que en les pròximes qui guanyi sigui la dreta. Això no sembla un terrible cercle viciós de què cal sortir? El PSOE ha estat al govern de l'Estat 13 anys: amb OTAN, Reformes Laborals, repressió a Euskadi, LOAPA.. Però també als

ajuntaments que governa -sovint amb el suport de IC/EUiA i ERC-, per exemple a Barcelona.

Hem d'acceptar que la política de l'esquerra parlamentària és l'única possible?. Diem categòricament que no, que hi ha una altra esquerra possible: compromesa amb les lluites, amb la defensa dels drets laborals, contra la precarietat i les privatitzacions; en defensa dels drets contra la creixent repressió, contra la Llei de Partits i el procés d'il·legalització de Batasuna; en defensa dels drets dels pobles a l'autodeterminació nacional que nega la Monarquia; en defensa dels drets dels immigrants contra la llei d'Estrangeria; en la lluita per un ensenyament públic contra la LOU i la Llei de Qualitat; en la defensa dels drets de la joventut a la utilització dels espais per organitzar-se sense el control institucional; en la lluita contra el capitalisme i la misèria al món; al servei de la solidaritat internacional amb el poble palestí, contra l'ocupació imperialista pel control del petroli a l'Iraq, ...

Ens sembla que hem de trencar aquesta lògica del mal menor i apostar realment per una alternativa que fa falta construir... també a les eleccions. Pensem que la lògica del vot útil s'oposa a la lògica de les mobilitzacions reals: un moviment creixent de joves que giren cap a l'esquerra, buscant alternatives antiglobalitzadores, contra l'imperialisme i les seves guerres, ...mentre els partits majoritaris giren cada vegada més a la dreta i s'integren al sistema. El mateix passa en el món sindical i això és el que explica els xocs directes entre treballadors i els dirigents de CCOO i UGT com en el cas de Sintel o a Puertollano.

No estem avalant el sistema presentant-nos?

Hi ha companyes i companys que rebutgen el sistema electoral i que no voten i ens diuen que amb la presentació de candidatures estem avalant el sistema i acabem fent "com tots els partits". Amb aquests companys/es compartim una cosa molt important, que no creiem que els problemes es resolguin per la via institucional. La diferència és que nosaltres hi veiem un marc que pot ser útil. Pensem que el sistema pot conviure amb una candidatura com la nostra, però també amb l'abstenció. Només fa falta recordar l'altíssim grau d'abstenció de les eleccions nordamericanes i l'estabilitat del sistema.

Hi ha una opció que se situa decididament fora del sistema: el boicot a les eleccions. Però boicot és qualitativament diferent d'abstenció, boicot és confrontar obertament i organitzada les institucions electorals amb altres organitzacions de poder sortides del poble o la lluita decidida per enderrocar un sistema. No creiem que ara sigui el moment, ni és possible organitzar-ho quan la majoria té expectatives en la democràcia burgesa. Nosaltres no estem per l'abstenció com una opció personal, la del "jo, com a mínim, no hi participo". El problema és com podem utilitzar tots els mitjans per construir una alternativa per a enfrontar-nos al sistema. Podem posar exemples de la utilització fins i tot de marcs no ja electorals sinó institucionals i el treball -i sobretot el ressò- que han permès les seves accions. En el nostre corrent internacional a Brasil o l'Argentina; però no cal pas que anem tan lluny, més enllà dels acords que tinguem amb la seva política, l'acció municipal de Roser Veciana a Barcelona, útil per donar suport als moviments de lluita; o la dels electes de Batasuna en ajuntaments i el parlament basc -o davant del rei-, en la denúncia de l'opressió del poble basc. Així doncs en funció de construir aquesta alternativa al sistema -un partit revolucionari- utilitzem les eleccions i fins i tot les mateixes institucions si hi tinguéssim electes

En resposta

Estimats companys/es:

Hem rebut la vostra carta juntament amb la resolució del vostre congrés al Sin Muro 14. *Estem d'acord en iniciar un "diàleg sense condicions entre forces trotsquistes i revolucionàries"*. En aquest sentit impulsem una carta que us vam fer arribar i que estem treballant amb altres forces polítiques.

Però avancem en el contingut del diàleg. És necessari definir l'objectiu d'aquest debat i amb quins mitjans comptem per a què tingui sentit.

1. Sobre quins punts d'acord?

Per actuar en comú cal que es defineixin els punts d'acord polític sobre els quals es vol desenvolupar l'acció. Per nosaltres aquests punts d'acord per discutir estan recollits en la nostra carta, defineixen un

perfil d'actuació clarament enfrontat al sistema capitalista, a l'imperialisme i al règim de la monarquia. Semblaria que una crida a una Mesa de trotsquistes i revolucionaris tindria sentit sobre la

base d'aquests criteris que són els que els diferencien de la resta d'opcions reformistes. Sobre aquest aspecte no avanceu gaire en el contingut, cal suposar que en tot cas seria la discussió mateixa

Proposta del POR

Companys i companyes,

En el recent Congrés hem manifestat la nostra disposició a establir un diàleg multilateral, sense condicions, amb tendències que es basin en els pressupòsits marxistes revolucionaris.

Per tant ens dirigim a la vostra organització, perquè considereu aquesta proposició.

Per part del POR us fem saber que estudiarem qualsevol altra fórmula i objectius que permetin un diàleg entre diferents tendències per intentar de compartir-la i fer-la possible.

Amb salutacions revolucionàries,

Francesc Matas Salla
Partit Obrer Revolucionari (POR)
Comitè executiu

Pdt.: De la resolució del XVI Congrés "La lluita per la

Internacional obrera en la globalització":

"6- A nivell de l'estat espanyol el POR proposa la creació d'un Fòrum o Mesa d'organitzacions i tendències trotsquistes i revolucionàries amb l'objectiu d'intercanviar experiències per constituir una nova expressió de l'esquerra revolucionària i socialista a l'interior d'Izquierda Unida i d'EUiA que superi la dispersió actual, contribueixi lleialment i positiva al creixement d'IU i EUiA entre la joventut obrera, la joventut antiglobalització i el sindicalisme de classe combatiu. Ahora aquesta Mesa està oberta a altres trotsquistes i revolucionaris, per exemple a Euskadi, Galiza o Catalunya, amb l'objectiu de coordinar les diverses tàctiques nacionals i preparar, mobilitzar i lluitar per governs d'esquerra, tal com ha mostrat la tendència en les eleccions autonòmiques catalanes."

Pdt.: S'envia a Espacio Alternativo Federal, Batzen, EUPV, Zutik, CEA, PRT-Izquierda Revolucionaria, Batzac, En Lluita, Lluita Internacionalista, El Militant, Nueva Claridad, POSI.

Barcelona, 27 de gener de 2004.

que podria anar definint el contingut.

2. En quin marc i amb quins objectius?

Aquí apareixen fortes diferències entre nosaltres. Per vosaltres l'objectiu és "construir una expressió de l'esquerra revolucionària i socialista a l'interior d'IU i d'EUiA que superi la dispersió actual, contribueixi lleialment i positiva al creixement d'IU i EUiA entre la joventut obrera, la joventut antiglobalització i el sindicalisme de classe combatiu". En segon lloc – segueix la cita del vostre *de congrés- fixa com a objectiu* "luitar per governs d'esquerra" *com el tripartit de Catalunya*.

Per començar nosaltres no estem dins d'IU ni d'EUiA i, per tant, és difícil fixar aquest lloc com el nostre punt de trobada, potser això es pugui donar amb altres destinataris de la carta o s'hi hagués pogut

perquè són els mateixos objectius de la major part de forces –inclosa la direcció - reformistes d'IU i EUiA. En la vostra redacció així com en el contingut de la resolució del congrés es constaten les dificultats que sectors com els de joventut que citeu entrin a IU o EUiA. Així, es desprèn que no tenim diferències en caracteritzar IU o EUiA com a reformistes. L'objectiu dels revolucionaris és que aquests sectors entrin a engruixir les files que dirigeix el reformisme? Potser podem acordar que si aquests joves no entren a IU o EUiA és perquè aquests partits no els ofereixen una sortida clara, de combat, el mateix que les direccions majoritàries sindicals de CCOO i UGT, alhora que l'esquerra revolucionària està massa feble i dispersa per ser un pol d'atracció. Tanmateix no passa res, perquè si arribem a acords sobre una política revolucionària uns podem desenvolupar-la des de fora d'IU i uns altres des de dins, i en

l'Ajuntament de Barcelona ha estat un referent de lluita per algú? no ha contribuït a la repressió d'aquests joves o del moviment okupa? no ha estat un potenciador de l'especulació del sòl i de l'encariment de l'habitatge com en les Olimpíades o ara amb el Fòrum, expulsant de la ciutat comtal milers de joves? no es troba en la via de la privatització de serveis? no ha reprimit sindicalistes treballadors de l'ajuntament mateix? no ha impulsat la persecució dels immigrants?... Creiem que el Govern tripartit farà una política diferent? Per nosaltres no és igual el tripartit que els més de vint anys de govern Pujol, com no ho és el Govern Aznar que els de Felipe González, com no ho són a França els de Chirac que els governs del PS o PS-PCF. Però fer d'aquests governs l'objectiu de la nostra política és embarrancar les il·lusions i lluites dels treballadors/es i joves en un més que assegurat desencantament l'endemà. El nostre objectiu és ajudar els treballadors amb la seva mobilització a trencar amb els corrents reformistes i impulsar un reagrupament revolucionari si de debò creiem que no hi ha sortida reformista a les necessitats dels treballadors i els pobles. Això es pot fer des de dins d'IU o des de fora, però de cap manera confonent els termes de què són aquests governs, governs monàrquics de gestió del capital, o silenciats-ne la política. Però, en tot cas, tot just estem al començament de la discussió.

Esperem la vostra resposta o la concreció d'una reunió. Salutacions revolucionàries.

4 de febrer de 2004. Secretariat de Lluita Internacionalista.

Troba'ns a la web:
<http://www.li-litci.com>

avançar en la VII Assemblea d'IU. Però fins i tot en aquest marc ja hi ha corrents internes com Espacio Alternativo o Corriente Roja ¿com s'inscriuria en aquest panorama aquest nou reagrupament?

Però per fer créixer IU i impulsar governs d'esquerra com el de Catalunya, no cal pas que ens unim els revolucionaris específicament,

aquesta batalla veurem si és possible la convivència entre la direcció d'IU o EUiA i una política revolucionària.

Però quan les diferències s'engrandeixen més és quan fixeu com a objectiu el de formar governs d'esquerres com el de Catalunya. Això tampoc no té gaire de revolucionari, o ¿és que

FÒRUM 2004 S.A.

Del 9 de maig al 26 de setembre assistirem a un nou circ mediàtic i artífici propagandístic del règim anomenat Fòrum Universal de les Cultures 2004. Espectacle lamentable on n'hi hagi, farà de la nostra ciutat la "capital de la pau" tal com planteja el nostre marxós alcalde Joan "W" Clos en el seu messiànic pla anomenat "Model de Barcelona" basat en el "civisme", en la "multiculturalitat" i la "cultura de la pau".

Deu ser per aquest "civisme" que les immobiliàries fan mobbing als veïns quan els volen prendre la finca? Deu ser per aquest "civisme" que la Guàrdia Urbana desallotja espais okupats? Deu ser per "civisme" que les empreses acomiaden per la cara els seus treballadors? ¡¡Ai Barcelona-Rosa de Foc com era coneguda a la fi del segle XIX i principis del XX perquè era un referent del moviment obrer- t'han acabat convertint en la Rosa de la Pau i el Civisme!! I és que l'Ajuntament de Barcelona com que és "d'esquerres" (PSC, IU-EUiA, ERC) ens vol parlar de pau després d'abanderar-la per treure'n vots (i què bé que quedava la figura del nostre enrotllat alcalde darrera de la pancarta i el seu respectiu peu de foto afegit al "Book" de la campanya). Perquè ens volen parlar de pau els que per a la festa de la ciutat, la Mercè, tornen a fer espectacles militars dins del programa festiu i parlen amb en Trillo per demanar-li ajuda per muntar l'organització del campament del Fòrum.

Ens volen parlar de "multiculturalisme" els responsables del desallotjament dels immigrants de la Plaça Catalunya, dels problemes de les casernes de Sant Andreu, dels problemes de la comunitat gitana, els creadors de "ghettos" com el Raval, la Mina (a la qual es destinaran només 72 milions d'euros dels 2.300 que costaran les obres del Fòrum), per no parlar de les condicions en què malviuen les comunitats romaneses que s'han establert fa ben poc al Poblenou. Aquests pètals de la ja oblidada Rosa de Foc, aquests barris als quals -sense considerar-ne la població actual i en contra d'ella-

es consideren "traves socials" per a la lògica empresarial i financera. Barris-destorb en un sòl verge per explotar o reexplotar, o figures inconvenients per a la rendibilitat econòmica de l'espai que s'instrumentalitzen com a part d'un centre que mira cap als afores del turisme i les "necessitats del mercat", més que cap als endins de la seva gent.

Ens volen parlar de "sostenibilitat" els impulsors del 22@ del Poblenou i els que han venut a especuladors tota la zona de primera línia de mar i de Fòrum (on no oblidem que la poca zona verda que han fet està envoltada per una closa que tanquen per les nits, convertint-la en una zona d'ús privat dels rics que han comprat els pisos nous). Ens volen parlar de "desenvolupament ambiental sostenible" els que pinten carrils bici en qualsevol carrer, encara que siguin inútils, els que no inverteixen en transports públics de qualitat i gratuïts (6 euros un bitllet de 10 viatges... i després a sobre ens recriminen que ens colem i si ho fem és que som incívics!!) i a més critiquen que utilitzem el cotxe per anar a treballar.

Ens volen parlar de pau i desenvolupament els que tenen com socis i patrocinadors principals empreses com Endesa, Telefónica, El Corte Inglés, IBM, Indra, Iberia, Damm, Media Pro, Nestle, Nutrexpia, Iberia, Randstad, Coca Cola, Grup Agbar, Toyota, La Caixa, Henkel, Cola Cao, Grup Pascual, Roca... Però aquestes empreses, què pretenen ¿un rentat d'imatge? publicitat? I els organitzadors polítics i institucionals (govern central, ajuntament i Generalitat) ¿estan

donant proves de valors com els que suposadament defensa el Fòrum?: Llei d'Estrangeria, Llei de Partits, Reforma Laboral, Llei Antiterrorista, desallotjaments, privatitzacions dels serveis públics... No, els valors s'han d'encarnar en realitats, no pas al revés. No ens deixem enganyar i denunciem que el Fòrum no només és una perversió d'uns valors que encobreixen i legitimen una operació d'especulació urbanística, sinó un intent de capitalitzar el moviment contra la guerra per a diluir-lo, apropiarse'n i fer propaganda política. Okupem el Fòrum! Transformem-lo en el Fòrum de les lluites i la mobilització!

Noèlia. BCN

A 24 anys del seu assassinat

Yolanda, ¡no olvidem!

L'ú de febrer ha fet 24 anys de l'assassinat de la nostra companya Yolanda González. Tenia 19 anys. I en aquell moment, com una part dels actuals companys de LI, militava al PST. Volem recordar-la en el context de la seva última lluita perquè segueix mantenint tota la vigència. L'assassinat de la Yolanda es va produir enmig de l'onada de mobilitzacions estudiantils de finals dels 70 i primers mesos del 80, contra la LAU (Llei d'Autonomia Universitària) i l'ECD (l'Estatut de Centres Docents que afectava secundària).

La lluita va generar la Coordinadora d'Estudiants que convocaria jornades de lluita com la del 21 de novembre del 79, i posteriorment, vaga general pels 5, 6 i 7 de desembre. La

lluita va ser tan massiva que va fer que el govern de la UCD veiés perillar els seus plans i augmentés la repressió, assassinant dos estudiants en la mobilització que va convocar CCOO contra l'Estatut dels Treballadors i a la qual es va adherir el moviment estudiantil: trets «a l'aire» van acabar amb la vida d'Emilio Martínez i José Luís Muntanyès. La resposta va ser una major participació en la vaga general que va arribar a tots els centres. La Yolanda era una de les representants dels estudiants que formaven part de la Coordinadora. I davant de l'ascens creixent de la mobilització, el govern i la patronal van decidir acompanyar la repressió policíaca amb «un cop selectiu al cap del moviment estudiantil». Així, la nit de l'ú de

febrer, diversos membres del denominat Batallón basco-español de l'organització feixista Fuerza Nueva de Martínez Loza -després Front Nacional-, van segrestar la Yolanda casa seva, a Aluche (Madrid).

El cadàver va aparèixer el matí següent. Emilio Hellín i Ignacio Abad van ser condemnats com a autors materials de l'assassinat. En el judici, a més, van aparèixer les connexions policíacques amb el Batallón basco-español. Malgrat això, després de la condemna Hellín es va escapolir a Paraguai aprofitant un permís i es va haver de realitzar una dura campanya 9 anys després de l'assassinat perquè fos extradit i complís la condemna de 43 anys que havia rebut. Però les connivències entre l'estat i els feixistes li facilitarien el 3er grau el 93, amb menys de 10 anys complerts a la presó, 2 fugides i 7 intents fallits.... Avui cap dels assassins de la Yolanda no compleix condemna. Un company del partit, a l'enterrament de la Yolanda va dir «Tenia tres raons per lluitar: ser jove, ser dona i ser basca». Vint-i-quatre anys després tindria les mateixes raons per fer-ho. Per això, no és història passada, sinó l'exemple d'una lluitadora, d'una companya que ens omple d'orgull i que ni volem ni podem oblidar:

**Yolanda,
Fins el socialisme ¡Sempre!**

Entramat del franquisme avui

Ascendit a general: Blas Piñar

El Consell de Ministres va ascendir ahir a general de brigada de l'Exèrcit de Terra el coronel Blas Piñar Guitérrez, qui el 1981 va ser arrestat i expedientat judicialment com a signant de l'anomenat Manifest dels 100, que contenia dures acusacions a la premsa i manifestacions de simpatia cap als colpistes del 23-F. El setembre de 2002, Blas Piñar va rebre al Príncep a Bòsnia-Herzegovina com a cap de la Agrupación Española SPAGT XVIII.

Blas Piñar, fill del notari del mateix nom que va dirigir el partit d'extrema dreta Fuerza Nueva durant la transició, i que va intervenir en un míting d'Aznar a Albacete a mitjans de l'any passat, fonent-se amb el líder del "centre reformista", en una famosa abraçada (...)

Rebut de Corriente Roja en referència a la notícia publicada dissabte 17 de enero de 2004.

Desocupación de *Korneyá*

Llibertat per a la joventut! Defensem els ateneus i els centres socials okupats

El dia 20 del mes passat, sense avís i amb un gran desplegament policíac, es tallaven d'arrel els disset anys d'experiència col·lectiva, il·lusions, treball, debats i moltes coses més de l'Ateneu de Cornellà. L'acció per sorpresa i el monopoli institucional de la violència van impedir cap resistència. Les dues manifestacions posteriors de protesta no van ser prou nombroses com es mereixia aquest fet.

Aquest desallotjament del Centre Social Ocupat més antic de Catalunya, com els anteriors de Les Naus, El Palomar, La Vaqueria, el Cinema Princesa, etc., mostra la negativa total de la política oficial a l'autoorganització dels joves. Des del PP, a través de la Delegació de Govern i l'aparell judicial, fins als partits d'esquerres que governen l'Ajuntament de BCN i ara la Generalitat de Catalunya, tots estan d'acord, alineant-se amb l'especulació immobiliària i els seus mètodes gansterils (en aquest cas han arribat a fer signar a un moribund la venda del local), en destruir les iniciatives de la joventut sense deixar cap més sortida que la submissió individualista... o la revolució.

Les institucions burgeses es gasten milionades en estudis, propaganda, centres cívics, actes, etc. tractant temes com els joves, la crisi d'aquest sector de la població, les drogues i similars, tot intentant que els més conscients s'encarrilin en ONG's, moviments "constructius" o altres sistemes d'integració. Són molt ignorants o més aviat són molt cíniques! (la carta del CSO de Les Naus al regidor d'ERC els informava ben clarament) Ho tenen davant dels seus nassos i ho estant liquidant! Locals amb vida jove, llocs d'intercanvi d'informació, punts de

difusió i enriquiment cultural, etc. proliferen a la ciutat sense costar un sol euro a les autoritats, però aquestes no poden tolerar que estiguin fora del seu control, que s'autoorganitzin assembleàriament, perquè que tenen por, i amb raó, que la llibertat permeti copsar la brutal injustícia d'aquest món i la necessitat de canviar-lo de soca-rel.

A la sobreexplotació de la joventut, s'afegeix la repressió: cada cop són més els que carregats de multes, judicis o empresonats han de malviure itinerantment. Els contractes escombraria i la manca d'habitatge assequible, provocada per l'especulació immobiliària i alimentada des dels Ajuntaments, obliga els joves a l'okupació si no volen restar tota la vida a casa dels pares. Però a més, el jovent necessita parlar, organitzar i actuar, és a dir, interaccionar socialment, tant com l'aire que respira: necessiten locals independents dels organismes oficials. Però el sistema capitalista no està per això, sinó per acumular més diners en mans de menys, únicament necessita controlar els mitjans de comunicació i els de repressió per continuar operant. Del "panem et circenses" dels emperadors romans s'ha passat a "circenses" només: el proper Fòrum de les Cultures, (el pa ja se'l mengen ells solets amb les requalificacions urbanístiques!)

Cal continuar la lluita, cal organitzar-se, cal defensar la Hamsa i altres locals, cal combatre el Fòrum... però també cal reflexionar sobre quina és la via per acabar amb el sistema capitalista, per unir tots els sectors oprimits de la població, per impulsar una acció política que eviti els paranys reformistes amb els quals s'intenta

Un altre desallotjament històric: Canmasdéu

enganyar la revolució, cal, en fi, construir "l'intel·lectual orgànic de la classe obrera", el partit revolucionari.

Jaume. BCN

"Punxades" informatitzades

El Ministeri de l'Interior ha invertit uns 36 milions d'euros en un potent programa informàtic que permetrà a partir d'ara al Cuerpo Nacional de Policía i a la Guardia Civil "punxar" directament els telèfons sense haver de comptar amb les companyies, com es feia fins ara. Amb aquest software, desenvolupat sota un concurs declarat secret l'octubre de 2001, els agents no només tindran accés a les converses del "punxat": també a la identitat del comunicant i al lloc des del qual parla cadascun. Tot això en temps real, per mitjà de l'ordinador (...)

<http://www.alasbarricadas.org>

Paraguay

S'ha acabat la pau al camp

El 21 de gener de 2004 és la data d'una massacre més. Una de tantes com s'han produït durant la democràcia capitalista i que s'afegeix a la repressió violenta amb assassinats de camperols que ja ha perpetrat el govern del mentider Nicanor Duarte Frutos. En efecte, la policia, amb l'ajuda de les Forces Armades, de la fiscalia i sota l'orientació del govern, a través del Ministeri de l'Interior, van sortir a defensar els grans productors de soja i a atacar violentament els camperols pobres que s'enfronten a la fumigació de les seves terres i de la seva gent. Van matar dos camperols i van deixar més d'una desena de ferits al districte de Repatriación.

El Govern de Nicanor és el responsable i ha de pagar pel seu crim

Ara mateix s'està preparant una farsa: han destituït alguns oficials i han arrestat alguns soldats per mantenir-ho tot igual, és a dir, sense castigar als veritables responsables de la massacre. El govern Nicanor,

sojals, que rendeix plata però que no serveix per alimentar ningú. Més encara, els aparells de l'estat es concentren en tenir cura dels negocis dels estrangers rics i en matar els camperols paraguaians que busquen la forma de sobreviure.

Els capitalistes del camp, la majoria d'ells estrangers, destrueixen la terra al servei d'un model de producció agroexportador de soja, expulsen els nostres camperols de la seva terra i el govern de Nicanor accepta tot això agenollat davant de l'or dels ianquis. Tot això significa la pèrdua de la sobirania territorial i nacional.

Prou de massacres!!!

Per una mobilització nacional unificada de la FNC, MCNOC i ONAC per exigir:

- La presó dels responsables de la massacre i la destitució de tota la cadena de comandament de la Policia i del Ministre de l'Interior, que són els responsables directes d'aquest crim.

- Fi de la fumigació de les poblacions, comunitats i assentaments.

- Nacionalització de la terra dels grans sojals, començant pels de propietat estrangera, distribució d'aquestes terres als camperols paraguaians

- Reforma agrària radical sota control de les organitzacions camperoles. Ocupació dels latifundis començant pels estrangers. Pla de producció camperola diversificada per produir aliments per a la població pobra del país

a través del seu Ministeri de l'Interior és el veritable responsable d'aquesta massacre en primer perquè està associat amb els grans capitalistes estrangers (FMI, MERCOSUR etc.) garantint un model de producció basat en el monocultiu de la soja sota control de productors estrangers i de les grans empreses transnacionals i en segon lloc perquè és el cap màxim de les Forces Armades i de la Policia.

Ara mateix, Nicanor gaudeix d'unes vacances en unes platges amb els rapai rics mentre els seus subordinats ametrallen els camperols paraguaians sota el comandament dels grans capitalistes del camp. En pocs mesos s'ha demostrat per què hi és: per ser **tendota dels paraguaians i tembiguai dels ianquis i dels rapai.**

Paraguai, una colònia per exportar soja.

Brasil, l'Argentina i Paraguai junts són els més grans productors de soja del planeta i és el sector que més es desenvolupa en els tres països, per això la policia no dubta en expulsar els petits productors del camp per transformar-ho tot en

EUA

Violacions dels drets laborals

Desregulació laboral, discriminació per sexe i raça, manca de llibertat sindical, coacció empresarial i prohibició de vaga (...)

La Confederació Internacional d'Organitzacions Sindicals Lliures (CIOSL) va acusar el passat 14 de gener les grans empreses nordamericanes de "greus i contínues" violacions dels drets fonamentals dels seus treballadors en territori nordamericà.

A l'informe publicat aquell mateix dia la Confederació —la major organització sindical internacional— va esmentar expressament el cas de la controvertida multinacional de distribució Wall-Mart en exposar les seves denúncies sobre limitacions de sindicalització, coerció, treball infantil en condicions perilloses, assetjament sexual o treball forçat d'immigrants.

Pascual Serrano. 27-01-04

*Tomás Zayas.
Partido de los
Trabajadores
Sección paraguaya
de la LIT-CI*

Entrevista a Maha Nassar, portaveu de la Unió de Comitès de Dones Palestines

“La Intifada ha fet les dones palestines més lliures”

C-Quina és la situació de les dones palestines?

MN-La nostra vida està marcada per l'ocupació, que té un impacte brutal sobre tots els àmbits. L'atur i la pobresa colpejen més durament les dones, que sovint es troben soles per tirar endavant tota la família. Veiem com els nostres fills són empresonats o assassinats; veiem com cada dia és més difícil aconseguir recursos per sobreviure; veiem com ens impedeixen moure'ns per la nostra terra i com ens tanquen en ghettos aïllats. I a més patim les condicions de treball més dures.

C-Vosaltres lluiteu també per la igualtat de la dona dins la societat palestina. Com es du a terme aquesta lluita quan s'ha de fer front a l'ocupació?

MN-La relació entre la lluita contra l'ocupació i l'alliberament de la dona és dialèctica. Hem de saber valorar en cada moment quin són els àmbits de lluita prioritaris i posar els pesos d'acord a aquesta anàlisi: no té massa sentit posar al centre la lluita contra el casament forçat a edats temperanes si al carrer ens estan matant. Seria una fantasia intel·lectual: la prioritat en alguns moments és confrontar l'ocupació, els col·laboradors, fer front als tancaments i als tocs de queda. Durant el procés d'Oslo, vam poder posar obertament sobre la taula la lluita pels nostres drets, però fins i tot en aquell moment denunciàvem l'ocupació: no érem lliures per tenir l'exèrcit a 100 metres, enlloc de dins de casa.

C- I vaau haver d'aguantar

moltes pressions.

MN-Els governs i les ONG de la Unió Europea ens deien que ens havíem de concentrar en construir l'estat, fer lleis i sobretot promoure el desenvolupament de la dona: nosaltres replicàvem que aquell era també un moment de confrontació amb l'ocupació. Alhora els islamistes ens titllaven de pro-occidentals per reivindicar els nostres drets, i nosaltres no vam deixar de defensar-los. Dos dies abans de l'esclat de la segona intifada s'estàvem discutint un projecte de llei palestina de la família, però la situació va canviar ràpidament: constantment hem de veure la realitat, donar respostes i

canviar l'agenda. A vegades la lluita nacional ha de passar al davant, però algun dia l'alliberament de la dona haurà de ser la primera causa per la qual lluitar.

C-La intifada contribueix a l'alliberament de la dona?

MN-La lluita social i al nacional mai han enfrontades: la dona palestina ha aconseguit moltes conquestes gràcies a la intifada. Participar a la intifada ens ha obert una pila d'espais. Durant la prime-

ra Intifada estàvem en primera línia, des dels moviments de dones, fent coses meravelloses, encapçalant manifestacions, lluitant des de les presons. I quan la intifada es va acabar estàvem mortes: ni tan sols vam aconseguir mantenir les nostres posicions dins les organitzacions palestines. Els partits i la mateixa societat ens van tornar a deixar de banda, dient que era el moment de la política i la negociació.

C-Quin és el paper de la dona a la intifada?

MN-Des de fora pot semblar que la intifada és cosa d'homes, però les dones sempre n'hem format part: organitzant comitès de socors, visitant les àrees sota setge, trencant els tocs de queda per abastir la gent d'aliments i medicines, protagonitzant manifestacions als punts de control militars... però allà mai hi ha mitjans de comunicació. Aquesta era la forma tradicional de confrontar l'ocupació, i ara tenim també la lluita armada. Les dones han necessitat temps per implicar-se en les noves formes de confrontació, en la lluita militar.

El paper de la mobilització de base –en general, no només de les organitzacions de dones– ha canviat de la primera a la segona intifada. Ara és menor, per diverses raons: en primer lloc, l'ocupació militar és diferent, perquè no és en forma de presència directa de soldats a les ciutats, sinó d'incursions puntuals amb mètodes de guerra oberta contra la població; en segon lloc no podem oblidar l'impacte desmobilitzador dels compromisos

polítics injustos adquirits per l'ANP durant el procés d'Oslo.

C-EI món s'ha sorprès en veure dones que s'immolen.

MN-És una reacció espontània la desesperació causada per l'ocupació. El fet que una dona s'immoli a Palestina és una bufetada a la cara del món àrab: és com dir-los "les dones estan donant la vida per l'alliberament de Palestina mentre vosaltres us ho mireu des de casa". Els atemptats suïcides no són organitzats, són accions individuals que han estat adoptades per algunes organitzacions palestines. I si es tracta només de respostes individuals de les quals fan ús els partits en dues o tres ocasions no es pot parlar que això contribueixi a canviar la situació de la dona a la societat palestina.

C-Quin balanç fas del procés d'Oslo?

MN-És precisament Oslo el que explica la nostra situació actual. Els punts més calents de la causa palestina -el dret a retorn dels refugiats, el desmantellament dels assentaments i l'estatut de Jerusalem- es van aplaçar al que Israel anomenava "negociació final". I en el moment en què estaven forçats a definir-se sobre aquests punts, Sharon va entrar a l'esplanada de les Mesquites. Allò no va ser l'acte d'un boig, sinó una acció permeditada per fer saltar una alta intifada. Israel no cedirà mai en aquests tres punts.

C-Què pretén la segona intifada?

MN-No és la intifada l'al Aqsa (mesquita de Jerusalem), sinó la intifada de l'alliberament. Un crit que diu "Oslo, ves a l'infern", perquè aquell procés es va basar des del començament en principis equivocats. La intifada va sorgir com una revolta contra l'ocupació i alhora contra l'ANP (recorda els episodis del túnel i la revolta dels presos). Va estar a punt de convertir-se en una revolució contra Arafat, que després la mateixa

autoritat reconduir. I el fet que avui Sharon digui que l'autoritat palestina és el primer enemic li ha fet recuperar suport.

Quines són les raons del creixement de l'islamisme a la societat palestina?

És un fenomen molt recent a la història palestina: sorgeix al final de la primera intifada, amb l'ajut d'Israel, que pretén vèncer els principis de l'OLP de la revolució per la terra. (per a Israel era millor convertir-la en la revolució islàmica). Però aquest moviment que ells van crear se'ls ha escapat de les mans: els islamistes van organitzar sobretot els joves, i aquests van deixar d'estar

controlats pels propis dirigents. Sempre he pensat que el fonamentalisme és un fenomen passatger a Palestina, perquè no hi té arrels profundes. Però si l'OLP no garanteix un funcionament democràtic per a totes les organitzacions palestines, per la gent el camí més fàcil serà la religió: enlloc de pensar que cal seguir avançant, molts diran "hem fet tot el que hem pogut, i la resta ja ens ho donarà Déu".

C-Fins a quin punt els vells principis de la lluita per la recuperació de la palestina històrica i el no reconeixement de l'estat d'Israel segueixen vigents?

MN- Crec que aquests principis són ara més vius que mai, perquè Israel ja no pot dir al món que

acceptaria la solució dels dos estats. Parlaven d'acceptar un estat palestí, però sobre el terreny s'ha demostrat que el que volen és un estat jueu pur. S'ha fet evident que la coexistència de dos estats era una il·lusió. Per això penso que aquest és el moment real, l'adequat per dir que la solució dels dos estats no és una sortida real a la causa palestina. Mai es podrà aplicar en el món de la globalització i el capitalisme. Aconseguir un sol estat sobre el territori de la Palestina històrica serà una part d'un canvi global al món. És part del conflicte entre la globalització i el pobres, entre la globalització i els treballadors... una part de la lluita contra la globalització arreu del món. Aquesta és la única manera d'aconseguir una sortida justa per al poble palestí, perquè nosaltres sols, amb la correlació de forces actual, no podem sortir-nos-en. Hem d'unir la nostra lluita a la resta de lluites del món, i jo tinc esperança, mai podré l'esperança.

C-Quin és el paper de la lluita de classes a la intifada?

MN-La gent pobre és la gent que pateix i això els fa incorporar-se de manera natural i directa en el procés revolucionari. I la seva lluita no és només en termes d'alliberament nacional, sinó que es torna contra la corrupció i contra l'explotació. Israel ha creat una elit palestina lligada a l'ANP, tot que no és una burgesia en termes marxistes perquè no té la propietat dels mitjans de producció, sinó que és totalment depenent d'Israel. La majoria són comerciants o gent que es beneficia dels impostos i les subvencions, són cucs que creixen en el cos del gran gegant. Si realment els donessin els mitjans de producció seria positiu, perquè un dia passarien a les mans del poble, però no és així.

Cristina.

Ramallah, gener 2004

Un pas més cap a l'alliberament de l'Iraq

La captura de Saddam Hussein semblava en un primer moment un èxit important pels ocupants, i sobretot per Bush i Blair, la credibilitat política dels quals estava patint un declivi substancial a causa de les seves mentides sobre les inexistents armes nuclears o de destrucció massiva. També es pensava que la detenció serviria per desmoralitzar, desorientar i finalment derrotar la resistència iraquiana, hipòcritament anomenada "terrorisme" pels ocupants. No obstant això, en poc temps la "il·lusió imperialista" deixa lloc a la "sorprenent" realitat: la resistència no només no es va apagar sinó que anava enfortint-se cada dia més, causant mals morts permanentment a les forces d'invasió. Mentrestant, l'entrada de l'oposició xiita a la lluita antiimperialista va destrossar encara més els plans de Washington.

Resistència nacionalista

Segons un informe secret de la CIA (el servei d'intel·ligència nord-americà) publicat en extractes al diari Philadelphia Inquirer del 12 de novembre de l'any passat, amb la suma de desenes de milers combatents a la resistència iraquiana la situació política i militar anava agreujant-se per als ocupants. Estan actuant militarment contra les tropes d'ocupació més d'una dotzena d'organitzacions en el sector sunnita de l'Iraq. Algunes d'aquestes organitzacions ja estaven formades abans de la invasió per les forces armades iraquianes. Però no totes eren fidels a Saddam. Ho confessa l'antic vicepresident del

Consell d'Intel·ligència Nacional de la CIA, Graham Fuller: "...és important reconèixer que la major part de la resistència a les forces nordamericanes no prové de grups propers a Saddam." (La Vanguardia, 16/12/2003).

És cert que l'impulsor principal de la lluita armada contra les forces imperialistes és el partit Baas de Saddam. No obstant això, durant l'època de la militarització del règim iraquí milions de nacionalistes van allunyar-se del partit, de manera que milers de militants nacionalistes van veure's apartats dels mecanismes d'aquest. I ara són ells els que prenen la direcció de la resistència armada. "No són pas pocs els que s'alegraran que Saddam desaparegui, perquè en molts sentits va enverinar el nom del baassisme i el va convertir en sinònim de control totalitari i brutal. Les restes del partit Baas estaran ara en condicions de lluitar per un partit "nou" i "diferent" fent fins i tot una crida a favor d'un "Baas democràtic". Aquests elements faran prosseguir la resistència." (ibíd.)

Per altra banda, el Partit comunista iraquí, que després de la invasió va participar en el Consell del govern titella construït per l'imperialisme, últimament ha viscut una forta rebel·lia interna des de les seves bases, així que la majoria de la militància va decidir afegir-se a la resistència armada. El Front d'Unificació per l'Alliberament de l'Iraq és una de les organitzacions que uneix diversos c o r r e n t s nacionalistes en favor de la lluita armada. A elles es poden sumar les organitzacions i s l a m i s t e s iraquianes com el Kataeb al Muyahidin fi al Salafiya al l'Iraq (Batallons de Mujahidins del Grup Salafi de l'Iraq,

Sobre les tropes d'ocupació

El guàrdia civil Gonzalo Pérez García, que acaba de morir a causa d'un tret al cap a l'Iraq, va ser processat per l'assassinat del conductor d'autobusos de Donosti Mikel Zabalza.

"El novembre de 1995, el Jutjat d'Instrucció nº 1 de Sant Sebastià decideix reobrir la causa per la mort de M. Zabalza, ocorreguda deu anys abans, després del seu pas per la caserna de la Guàrdia Civil d'Intxaurren. Un informe de l'Institut Nacional de Toxicologia negava que hagués mort ofegat a les aigües del riu Bidasoa com pretenia la versió oficial.

Investigacions periodístiques han aportat proves que Zabalza va morir (...) mentre diversos guàrdies civils, entre els quals es trobaven I. Dorado Villalobos, que va ser qui submergia el cap del detingut a l'aigua, F. Bayo Leal, Luís Sandoval Campos i F. J. Millán Pérez, el torturaven pel mètode conegut com «la banyera». Després de la mort de Zabalza, amb el consentiment de l'aleshores màxim responsable de la Caserna, I. Rodríguez Galindo i de membres de la cúpula del Ministeri de l'Interior, es van preparar i falsificar proves per evitar l'actuació dels tribunals.

Aquestes es van preparar en una reunió a la mateixa caserna en la qual van participar, a més dels ja citats i entre altres, els següents membres de la Guàrdia Civil: F. Hermida Bouza, F. Dorado Villalobos, F. J. Olivar, J. Rancano Fernández, Gonzalo Pérez García, (...) i l'advocat del ministeri de l'Interior J. Argote.

En aquesta reunió es va acordar la versió oficial, segons la qual, Mikel Zabalza va ser traslladat pels tinentes de la Guàrdia Civil Arturo Mirall, Gonzalo Pérez i pel guàrdia Fernando Castañeda a les proximitats del riu Bidasoa per a localitzar un «zulo» on hi hauria armes pertanyents a ETA. En un moment donat, Mikel Zabalza, que duia les mans emmanillades a l'esquena i que no sabia nedar, va agredir els agents i es va llançar al riu Bidasoa, ofegant-se en l'intent de fugir dels guàrdies civils.(...)

Actualment només hi ha inculpats els tres agents que, segons la versió oficial, van acompanyar Zabalza al riu Bidasoa.(...) Ja el 1985, el CESID (Centre Superior d'Informació de la Defensa) sabia que Zabalza havia estat assassinat a Intxaurren i així consta en un informe intern del CESID reclamat pel jutjat instructor, que tant el govern del PSOE de Felipe González com el govern del Partit Popular de José María Aznar s'han negat a incorporar a la causa judicial al·legant que aquest document és secret i la seva desclassificació posaria en perill la seguretat de l'Estat."

Font: www.nodo50.net.liberinfor

o Al Harakat al Islamia fi al l'Iraq (el Moviment Islàmic de L'Iraq) que mai no van donar suport al règim laic de Saddam, i malgrat això són enemics eterns dels EUA. Així que l'únic que Bush ha aconseguit és fer unir per primera vegada en la història els corrents nacionalistes i islamistes en la mateixa causa.

Els xiïtes es mobilitzen

Fins a finals de l'any passat el principal argument de les forces d'ocupació va ser que la resistència estava confinada en els voltants de Falluja i Ramadí, en el famós "triangle sunnita". I d'aquí l'estratègia de formar el nou exèrcit nacional dels reclutes i milícies xiïtes i kurds, "iraquitzar" la força d'ocupació i dur el país cap a una guerra civil. Malgrat això, la il·lusió nordamericana de veure la comunitat xiïta (juntament amb els kurds) com el feu social fonamental per als seus plans imperialistes es va transformar en un desànim amb la

recent mobilització dels xiïtes.

És veritat que la comunitat xiïta, que forma la majoria de la població iraquiana i que va ser discriminada i reprimida fortament pel règim de Saddam, al principi no va formar part de la resistència, això sí, sense deixar de donar-li suport. De fet, les organitzacions xiïtes com Al Daua (La Causa), el Consell Suprem de la Revolució Islàmica -el líder màxim de la qual, Mohamad Baquer Hakim, va ser assassinat a Najef- i els joves dirigents radicals com Moqtada Sadr, exercien pressió permanentment per prendre les armes contra l'ocupació, però l'aiatol·là Ali Sistani, el guia suprem, va esperar per manifestar-se fins el desembre passat. Fins aleshores el virrei nordamericà, Paul Bremer, havia incorporat bufons com Ahmad Chalabi i Iyad Allaui al govern titella iraquiana com a representants de la comunitat xiïta per poder calmar-la i aconseguir el seu suport. Però Sistani, no només va desautoritzar aquestes figures que no tenen cap potestat a l'Iraq, sinó també, i sobretot, va rebutjar el pla de Bush de "transferir el poder" el juny de 2004 a un "parlament dels elegits" per ell mateix.

A partir de la declaració d'Ali Sistani centenars de milers de xiïtes van començar a mobilitzar-se a Najef, a Mosul, i fins i tot a Bagdad, exigint unes eleccions democràtiques i lliures per a la formació d'una Assemblea Constituent. Fins i tot hi ha hagut

amenaces de prendre les armes si EUA no reconegués aquesta reivindicació. La primera reacció de Paul Bremer ha estat negar-se a la petició xiïta amb la justificació que no hi havia ni "seguretat" ni temps suficient per poder realitzar unes eleccions. Però la resposta, que la seguretat depenia de la desocupació del país, va ser suficient per Bremer per volar ràpidament cap a Washington a revisar la situació amb Bush i el Pentàgon. És evident que per l'imperialisme no hi ha manera d'acceptar l'exigència d'Ali Sistani que provocaria el traspàs del poder a una autoritat iraquiana sobirana contrària a l'ocupació nordamericana.

El rebuig xiïta a l'ocupació imperialista canvia radicalment l'espectre de la resistència iraquiana. Qui s'oposa a l'ocupació de l'Iraq ja no és només la minoria àrab sunnita (el 30% de la població) com sostenien fins ara els imperialistes, sinó la gran majoria del poble. A més, gràcies a les mobilitzacions, la lluita de les masses s'afegeix a la resistència armada. Si les organitzacions sunnites i xiïtes aconsegueixen unir-se en la seva causa comuna contra l'imperialisme, superant l'estratègia de Washington de provocar la guerra civil entre ètnies i confessions religioses iraquianes, això serà un pas molt important cap a l'alliberament de l'Iraq del jou imperialista.

Juan Mena

Ja tens la samarreta? Demana'ns-la

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Caixa 2100- 3459-38-2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIIT-CI).

